

TOC D'ALERTA

L'evangeli del darrer i primer diumenge de cada cicle litúrgic està extret dels textos en els que cada evangelista parla de la fi, dels darrers temps, de la nova i definitiva vinguda de Jesús. Dit en paraules més tècniques, són de temàtica escatològica. El que llegim aquest primer diumenge d'Advent correspon al capítol 13 (vv. 33-37) de l'evangeli de Marc. Són els versets, que clouen el capítol.

Pel que fa al context, el capítol sencer està dedicat a encoratjar la comunitat cristiana a no defallir en l'esperança. En el cas que "l'abominació devastadora" de que parla el text, faci referència a la caiguda de Jerusalem, el capítol es fa ressò de la preocupació de les comunitats de Marc per tres esdeveniments de índole molt diversa però que vibren en el text amb una mateixa intensitat: la caiguda de Jerusalem i la profanació del temple; la fi del món i la segona vinguda de Jesús. La caiguda de Jerusalem, després del setge imposat per l'emperador Titus, havia d'impressionar moltíssim les primeres comunitats cristianes. Fàcilment aquest esdeveniment històric havia de portar al pensament dels primers cristians la fi física del món i la vinguda de Jesús.

Davant d'això, la comunitat cristiana no pot fer altra cosa que vetllar. Aquest verb apareix 4 vegades en un fragment molt curt de text. Ja hem dit altres vegades, quan això es produeix, que el terme té molta importància; el redactor li ha volgut donar molta força. El verb vetllar tradueix dos verbs del text original: "agripneo" i "gregoreo". La traducció és molt semblant. El primer vol dir vetllar, accentuant el sentit d'estar despert, de passar la nit sense dormir. Recordem que a Getsemani, mentre Jesús prega, els deixebles dormen. És l'actitud diametralment contrària al vetllar. El segon té més el sentit de vigilar, estar alerta. El significat d'un i altre verb és molt proper i semblant. Podríem dir que descriuen dues actituds, que es complementen. La monotonia de la vida pot portar al cristià al relaxament. La fi que no arriba i es dilueix en la incertesa ensopeix els bons propòsits. Davant d'això, no es pot baixar la guàrdia. Sempre, sempre cal estar desperts i vigilar.